

Sygn. akt II C 2289/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2013 roku

Sąd Rejonowy dla W. M. w W. II W. C.

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Izabela Brudnicka

Protokolant: Katarzyna Szerszeń

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2013 roku w W. na rozprawie

sprawy z powództwa J. G.

przeciwko P. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powódki J. G. na rzecz pozwanego P.Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 2.417,00 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. nieuiszczoną opłatę sądową od pozwu przejmuje na rachunek Skarbu Państwa kasy Sądu Rejonowego dla W. M. w W.;

IV. nakazuje pobrać od powódki J. G. na rzecz Skarbu Państwa kasy Sądu Rejonowego dla W. M. w W. kwotę 358,59 zł (trzysta pięćdziesiąt osiem złotych pięćdziesiąt dziewięć groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych wypłaconych tymczasowo z sum Skarbu Państwa.

Sygn. akt II C 2289/12

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17 stycznia 2012 r. (data prezentaty) powódka J. G. wniosła do Sądu Rejonowego w E. o zasądzenie od pozwanego P.Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na swoją rzecz kwoty 15.000 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych, na podstawie art. 448 k.c. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu powódka wskazała, iż w dniu 11 lipca 2008 r. weszła w posiadanie pełni praw do numeru (...) na skutek cesji. Podany numer telefonu należał wcześniej do męża powódki – M. G.. Według racji powódki pozwana udostępniła objęte tajemnicą korespondencji zestawienia połączeń telefonicznych i treści wiadomości tekstowych dla wskazanego numeru telefonu osobie nieuprawnionej. W konsekwencji mąż powódki w dniu 18 maja 2009 r. złożył do akt sądowych w sprawie rozwodowej zestawienie połączeń telefonicznych powódki wykonywanych ze wskazanego wyżej numeru telefonu za okres od 9 czerwca 2008 r. do 16 grudnia 2008 r. jak i wydruki wiadomości tekstowych za okres od czerwca 2008 r. do kwietnia 2008 r.

(pozew – k. 1-4)

W odpowiedzi na pozew pozwana P.Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., będąca następcą prawnym P. Spółki Akcyjnej z siedzibą w W., przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy wniosła o przekazanie

sprawy do rozpoznania tutejszemu Sądowi jako sądowi właściwemu miejscowo. Pozwana wniosła nadto o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwana zaprzeczyła, aby komukolwiek, poza samą powódką, udostępniła zestawienie połączeń wykonywanych z numeru (...) za okres od 9 czerwca do dnia 16 grudnia 2008 r. Pozwana podniosła, że powódka nie udowodniła faktu udostępnienia przez pozwaną zestawienia połączeń, jak i zestawienia wiadomości tekstowych M. G., które ten następnie wykorzystał w sprawie rozwodowej. Zdaniem pozwanej nie można wykluczyć, iż M. G. sam zapoznał się ze wskazanymi zestawieniami. Z treści umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych wynika bowiem, że korespondencja trafiała na adres ul. (...) w E., który jednocześnie jest adresem zamieszkania M. G.. Z ostrożności procesowej pozwana zakwestionowała również żadaną kwotę zadośćuczynienia jako nieadekwatną do rodzaju naruszenia.

(odpowiedź na pozew – k. 119-125)

Sąd ustalił, co następuje:

Powódka J. G. i M. G. byli małżeństwem. W czasie małżeństwa powódka korzystała z firmowego telefonu swojego męża, wykonując połączenia telefoniczne z numeru (...). Mąż powódki scedował wskazany numer telefonu na powódkę. Wobec tego powódka i M. G. w dniu 9 lipca 2008 zawarli w E. umowę cesji nr (...) zgodnie z którą mąż powódki przeniósł na powódkę prawa i obowiązki wynikające z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej z P. Spółką Akcyjną z siedzibą w W..

(niekwestionowana kserokopia umowy cesji – k. 132-134, zeznanie świadka M. G. – k. 165, zeznanie powódki – k. 274)

Do dnia zawarcia wskazanej wyżej umowy cesji pozwana kierowała zestawienia połączeń wykonywanych z numeru (...) do M. G., w tym fakturę VAT nr (...)

(zeznanie świadka M. G. – k. 165, pismo pozwanej – k. 10)

Po zawarciu umowy cesji pozwana przesyłała powódce szczegółowy rachunek telefoniczny za dany okres rozliczeniowy, który zawierał fakturę VAT, zestawienie wykonanych w danym okresie połączeń telefonicznych, SMS oraz innych usług. Początkowo powódka otrzymywała wskazaną korespondencję na podany w umowie adres korespondencyjny, tj. na ul. (...) w E.. Wskazany adres był również adresem zamieszkania M. G.. Na ten adres przesłane zostały faktury od nr (...) do nr (...). Natomiast od 19 listopada 2008 r., zgodnie ze swym wnioskiem, powódka otrzymywała korespondencję już na ul. (...) w E..

(niekwestionowana kserokopia umowy cesji – k. 132-134, niekwestionowana kserokopia oświadczenia – k. 135, niekwestionowana kserokopia wniosku – k. 136, zeznanie powódki – k. 273, k. 275, pismo pozwanej – k. 10)

Przed wszczęciem postępowania w sprawie o rozwód, jak i w jego trakcie powódka i jej mąż zamieszkiwali razem w tym samym domu przy ul. (...) w E., zajmując jednak osobne piętra. Powódka wyprowadziła się z przedmiotowego domu w 2009 r.

(pismo procesowe pozwanego – 40, zeznanie powódki – k. 273)

M. G. zachowywał otrzymane jeszcze przed rozwodem zestawienia połączeń telefonicznych wykonywanych przez swoją żonę, gdyż chciał udowodnić, iż rozpad jego małżeństwa nastąpił z winy obu stron, a nie tylko z jego winy. W czasie kiedy prowadzone było postępowanie w sprawie o rozwód mąż powódki, za namową swojego adwokata, kserował billingi telefoniczne powódki w jej domu korzystając z faksu stojącego na biurku. Mąż powódki skopiował również z telefonu powódki treści wiadomości tekstowych, które przy pomocy urządzenia usb skopiował następnie do swojego komputera.

(zeznanie świadka M. G. – k. 165)

Powódka dowiedziała się o fakcie wejścia w posiadanie przez jej męża zestawień połączeń telefonicznych z numeru (...) w związku z toczącym się przed Sądem Okręgowym w E. postępowaniem rozwodowym bowiem w toku tego postępowania w dniu 18 maja 2009 r. M. G. złożył jako pozwany w sprawie pismo procesowe wraz z zestawieniem połączeń telefonicznych wykonywanych z numeru (...) za wskazane poniżej okresy:

- od 9 czerwca 2008 r. do 8 lipca 2008 r.
- od 17 czerwca 2008 r. do 16 lipca 2008 r.
- od 17 lipca 2008 r. do 18 sierpnia 2008 r.
- od 17 września 2008 r. do 16 października 2008 r.
- od 17 października 2008 r. do 16 listopada 2008 r.
- od 17 listopada 2008 r. do 16 grudnia 2008 r.

(pismo procesowe pozwanego – k. 40-43, niekwestionowane kserokopie zestawień połączeń telefonicznych – k. 44-69, zeznanie powódki – k. 273)

M. G. przedłożył również wydruki treści wiadomości tekstowych za okres od czerwca 2008 r. do kwietnia 2009 r.

(niekwestionowane kserokopie wydruków – k. 70-116)

Około kwietnia 2009 r. powódka zakupiła nowy aparat telefoniczny, do którego przełożyła kartę SIM z telefonu otrzymanego wcześniej od męża.

(zeznania powódki – k. 274)

Pismem z dnia 3 listopada 2009 r. skierowanym po pozwanej, powódka złożyła skargę na przekazanie osobie nieupoważnionej, tj. M. G. zestawień połączeń telefonicznych i treści wiadomości tekstowych dotyczących numeru (...). Pozwana faktowi temu zaprzeczyła.

(pismo – k. 5, pismo – k. 6)

Pismem z dnia 23 maja 2011 r. skierowanym do Urzędu Telekomunikacji Elektronicznej Delegatury w O. powódka wniosła o przeprowadzenie dochodzenia w sprawie przekazania przez pozwaną M. G. przedmiotowych bilingów i treści wiadomości tekstowych.

(pismo – k. 7)

Pismem z dnia 14 czerwca 2011 Urząd Telekomunikacji Elektronicznej Delegatura w O. wezwał pozwaną do przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego celem ustalenia sposobu, w jaki M. G. pozyskał przedmiotową korespondencję.

(pismo – k. 9)

W odpowiedzi na powyższe wezwanie pozwana zaprzeczyła, iż naruszyła tajemnicę korespondencji powódki.

(pismo – k. 10)

W dniu 8 marca 2011 r. pozwana dokonała deaktywacji numeru (...) z powodu zaległych płatności w wysokości brutto 1087,01 zł. Pozwana naliczyła również karę umowną w wysokości 790 zł w związku z wypowiedzeniem umowy w okresie karencji promocji.

(pismo – k. 10)

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o kserokopie dokumentów prywatnych, które nie budziły wątpliwości w zakresie ich prawdziwości i autentyczności. W tym również zakresie załączone do pozwu dokumenty prywatne nie zostały zakwestionowane przez strony.

Treść zeznań świadka M. G. (k. 165-166) zasługiwała na uwzględnienie w całej rozciągłości. Świadek zeznawał spójnie i logicznie. Sąd nie dał jednak wiary treści zeznań powódki J. G. w zakresie przekazania przez pozwaną osobie nieuprawnionej korespondencji powódki (k. – 273-276). W ocenie Sądu zeznania powódki oparte były jedynie na przypuszczeniach powódki.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w niniejszej sprawie należało w całości oddalić.

Powód wskazywał jako podstawę prawną dochodzonego przez siebie roszczenia przepis art. 448 k.c.

Zgodnie z treścią art. 448 k.c. w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Przepis art. 445 § 3 k.c. stosuje się.

Należy wskazać, że charakter naruszonego dobra osobistego nie jest w art. 448 k.c. bliżej określony. Oznacza to, że przepis ten ma zastosowanie w razie naruszenia wszelkich dóbr osobistych, pod warunkiem, że korzystają one z ochrony prawa.

Niewątpliwie art. 448 k.c. związany jest z treścią art. 24 k.c., w którym zawarto podstawową konstrukcję cywilnoprawnej ochrony dóbr osobistych.

Zgodnie z art. 24 § 1 k.c. ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

Wskazać w tym miejscu należy, iż przesłankami udzielenia ochrony dóbr osobistych przewidzianej w art. 24 k.c. są:

- 1) istnienie dobra osobistego,
- 2) zagrożenie lub naruszenie tego dobra,
- 3) bezprawność zagrożenia lub naruszenia.

Wszystkie powyższe przesłanki muszą zaistnieć łącznie, przy czym pierwsze dwie przesłanki udowodnić musi powód dochodzący ochrony, natomiast na pozwanym spoczywać będzie ciężar udowodnienia, że naruszenie nie było bezprawne.

Na powodzie spoczywa zatem ciężar wykazania, iż doszło do zagrożenia lub naruszenia istniejącego dobra osobistego. Dobra osobiste wymienia przykładowo przepis art. 23 k.c., stanowiąc iż należą do nich w szczególności: zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska. Nie jest to zamknięta lista dóbr osobistych, zaś orzecznictwo sądów ustaliło istnienie również innych dóbr osobistych. Nie jest więc wystarczające

powołanie się na bliżej niesprecyzowane naruszenie „dóbr osobistych”, rozumiane jako jakaś krzywda, dyskomfort, ujemne przeżycie psychiczne, bez bliższego określenia na czym one polegały.

Bezprawność działania (zachowania się) należy pojmować w sensie obiektywnym bez włączania w jego treść elementu subiektywnego winy (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 1967 r., II CR 318/67). Podstawą oceny jest sprzeczność z normami prawa lub zasadami współżycia społecznego. W przepisie art. 24 § 1 k.c. ustanowione zostało domniemanie bezprawności naruszenia dobra osobistego. Oznacza to, iż osoba, której zarzucono naruszenie dobra osobistego, musi wykazać, że była do tego uprawniona przez wzgląd na okoliczności wyłączające bezprawność naruszenia dóbr osobistych. Do okoliczności tych na ogół zalicza się: 1) działanie w ramach porządku prawnego, tj. działanie dozwolone przez obowiązujące przepisy prawa, 2) wykonywanie prawa podmiotowego, 3) zgodę pokrzywdzonego (ale z zastrzeżeniem uchylenia jej skuteczności w niektórych przypadkach) oraz 4) działanie w ochronie uzasadnionego interesu.

Ustalenie, że dobro osobiste zostało naruszone działaniem bezprawnym stanowi podstawową przesłankę cywilnoprawnej ochrony dóbr osobistych warunkującą zarówno roszczenia zmierzające do usunięcia skutków naruszenia dóbr osobistych jak i roszczenia o zasądzenie zadośćuczynienia albo stosownej sumy na cel społeczny.

Ochrona dóbr osobistych jest co do zasady niezależna od winy sprawcy naruszenia. Jednakże gdy do naruszenia dóbr osobistych doszło na skutek czynu niedozwolonego (deliktu) roszczenie o zadośćuczynienie uzależnione jest dodatkowo od wykazania winy. Wskazać bowiem należy, iż roszczenia z art. 448 k.c. zamieszczone są w Kodeksie w ramach odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych, k.c. Wymaganymi przesłankami odpowiedzialności na podstawie art. 448 k.c., obok przesłanek wymienionych w art. 24 k.c. są niewątpliwie doznanie szkody niemajątkowej (krzywdy) wynikającej z określonego naruszenia dobra osobistego utożsamianej z negatywnymi przeżyciami w sferze psychicznej pokrzywdzonego oraz związek przyczynowy między naruszeniem dobra osobistego a szkodą niemajątkową, która spowodowana jest naruszeniem.

Należy wskazać, iż zadośćuczynienie może być przyznane tylko w wypadkach wskazanych w ustawie. Stwierdzenie to wynika z treści przepisu 24 § 1 zdanie ostatnie k.c., zgodnie z którym zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny można żądać na zasadach przewidzianych w kodeksie. Podstawą normatywną dla zasądzenia zadośćuczynienia w wypadku bezprawnego naruszenia dóbr osobistych jest zatem art. 445 k.c. i 448 k.c.

Ustalenie „odpowiedniej sumy pieniężnej”, o której mowa w art. 448 k.c., powinno nastąpić, z uwzględnieniem wszelkich okoliczności dotyczących: rodzaju chronionego dobra, rozmiaru doznanego uszczerbku, charakteru następstw naruszenia, itp. Generalnie biorąc, wysokość sum zasądzonych na podstawie art. 448 k.c. jest umiarkowana. Taka praktyka jest uzasadniona, jeśli brać pod uwagę możliwość kumulatywnego stosowania innych środków ochrony naruszonego dobra osobistego poszkodowanego.

Przy żądaniu przyznania odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia, podstawowym kryterium oceny sądu winien być rozmiar ujemnych następstw w sferze psychicznej, bowiem celem przyznania ochrony w formie majątkowej jest zrekompensowanie i złagodzenie doznanej krzywdy. Zadośćuczynienie ma służyć udzieleniu satysfakcji w sytuacji, gdy inne środki są niewystarczające dla usunięcia skutków naruszenia dóbr osobistych. Wysokość zasądanego zadośćuczynienia zależy od oceny sądu, opartej na analizie okoliczności konkretnej sprawy.

W niniejszej sprawie powódka J. G. domagała się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanej P. Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. zadośćuczynienia w wysokości 15.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu, twierdząc, że pozwana naruszyła jej dobra osobiste.

Dla uwzględnienia powództwa konieczne było, po pierwsze, udowodnienie, iż doszło do naruszenia konkretnego dobra osobistego oraz że istnieje związek przyczynowy pomiędzy naruszeniem tego dobra a działaniem pozwanej, a także ustalenie naruszenie dobra osobistego bezprawne i zawinione.

Ciężar udowodnienia naruszenia konkretnego dobra osobistego, doznanej szkody niemajątkowej, jak i istnienia związku przyczynowego między naruszeniem tego dobra a działaniem pozwanej oraz winy pozwanej spoczywał na powódce. Stosownie bowiem do przepisu art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z obowiązującą w polskim procesie cywilnym zasadą kontrydiktoryjności, to na stronach procesu ciąży obowiązek dowodzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, a co za tym idzie - to strony są w pełni odpowiedzialne za wynik tego postępowania. Ponadto, zgodnie z przepisem art. 232 k.p.c. strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zważyć bowiem należy, że pozwana kwestionowała roszczenie powódki zarówno co do zasady jak co do wysokości. Wobec ustanowionego w przepisie art. 24 § 1 k.c. domniemania bezprawności naruszenia dobra osobistego, na pozwanym spoczywał natomiast ciężar udowodnienia, że naruszenie nie było bezprawne.

Podzielić należy ugruntowany pogląd wyrażony w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że w postępowaniu o naruszenie dóbr osobistych niezbędne jest określenie w pozwie dobra, którego ochrony powód żąda na podstawie art. 23 i 24 k.c. (por. uzasadnienie orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 6 sierpnia 1987 r., II CR 199/87). W niniejszej sprawie powódka wskazała, że pozwana udostępniła osobie nieuprawnionej zestawienie połączeń i treści wiadomości tekstowych wykonywanych z jej numeru telefonu, co naruszyło jej dobra osobiste w postaci tajemnicy korespondencji.

Uznać należy, że w kontekście zebranego materiału dowodowego powódka w żaden sposób nie wykazała w niniejszej sprawie, aby zaistniały przesłanki uzasadniające przyznanie stosownego zadośćuczynienia od pozwanej.

Powódka nie udowodniła bowiem, iż jej mąż M. G. uzyskał od pozwanej zestawienie połączeń telefonicznych i treści wiadomości tekstowych załączonych do pozwu. Podnieść należy, iż świadek wnioskowany przez powódkę M. G. wprost zeznał na rozprawie w dniu 28 lutego 2013 r., iż on sam bez niczyjej pomocy wszedł w posiadanie wskazanej korespondencji. Należy bowiem zauważyć, iż do roku 2009 r. powódka mieszkała z mężem w tym samym domu położonym w E.(...). Pod wskazany adres pozwana przesyłała powódce, zgodnie z umową, szczegółowy rachunek zawierający zestawienie wykonywanych połączeń telefonicznych z numeru (...). W ocenie Sądu M. G. miał dostęp do przedmiotowej korespondencji i tym samym mógł wykonać kserokopię billingów telefonicznych. Od 19 listopada 2008 r. korespondencja do powódki była kierowana na ul. (...) w E., gdzie powódka prowadziła salon ślubny. Jednakże jak zeznał mąż powódki, przychodził on pod wskazany adres i tam samodzielnie kopiował korespondencję powódki korzystając z faksu na biurku.

Sąd nie miał również wątpliwości odnośnie faktu skopiowania przez M. G. wiadomości tekstowych przychodzących i wychodzących z numeru telefonu powódki. Również i w tym przypadku mąż powódki zeznał, że skopiował treść przedmiotowych wiadomości przy pomocy urządzenia usb.

W ocenie Sądu wnioski dowodowe z opinii biegłego sądowego z zakresu informatyki i telefonii komórkowej GS na okoliczność ustalenia po pierwsze z jakiego źródła pochodzą wydruki wiadomości tekstowych sms, znajdujące się w aktach sprawy, stanowiących korespondencję powódki posługującej się numerem (...), w okresie od czerwca 2008 r. do kwietnia 2009 r., a po drugie czy wydruki wiadomości tekstowych sms, znajdujące się w aktach sprawy, mogą pochodzić z systemu informatycznego, jakiego używa pozwana należało oddalić.

Stosownie bowiem do treści przepisu art. 278 § 1 k.p.c., w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd po wysłuchaniu wniosków stron co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii. W literaturze przyjmuje się, że wiadomości specjalne są to tego rodzaju wiadomości, które przekraczają możliwości percepcyjne i wiedzę przeciętnego człowieka, choćby sam Sąd taką specjalną wiedzę dysponował. Opinia biegłego umożliwia zatem sądowi analizę i ocenę ustalonych okoliczności sprawy przez pryzmat niezbędnej wiedzy specjalistycznej. Podkreślić również należy, iż dowód z opinii biegłego ze względu na składnik w postaci wiadomości specjalnych jest dowodem tego rodzaju, iż nie może być zastąpiony inną czynnością dowodową (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2013 r., II CSK 422/12).

Sąd uznał, iż udowodnienie źródła pochodzenia załączonych do pozwu wydruków wiadomości tekstowych we wskazanym okresie nie wymaga wiadomości specjalnych. Dodać nadto należy, iż świadek M. G. zawniósł w sprawie powódki na rozprawie w dniu 28 lutego 2013 r. wyjaśnił w sposób spójny i logiczny, w jaki sposób wszedł w posiadanie wiadomości tekstowych przechowywanych na telefonie powódki oraz i w jaki sposób dokonał ich wydruku

Z tych też względów żądanie zadośćuczynienia za naruszenie dobra osobistego wskutek przekazania osobie nieuprawnionej zestawień połączeń telefonicznych i treści wiadomości tekstowych załączonych do pozwu podlegało oddaleniu jako niezasadne.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. Nr 490 ze zm.)

Zgodnie z 98 § 1 k.p.c., strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowej obrony lub dochodzenia praw. Stosownie zaś do § 3 cytowanego przepisu, do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

Na koszty celowego dochodzenia swoich praw przez pozwaną składały się w niniejszym postępowaniu opłata od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł., wynagrodzenie pełnomocnika procesowego pozwanej będącego radcą prawnym, gdyż zgłosił on żądanie jego zasądzenia (art. 109 k.p.c.).

Zgodnie z przepisem § 6 pkt 5 cytowanego rozporządzenia, minimalna stawka wynagrodzenia radcy prawnego za prowadzenie sprawy o zapłatę przy wartości przedmiotu sprawy powyżej 10.000 zł do 50.000 zł wynosi 2.400 zł. Stąd też Sąd zastosował taką stawkę wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego, zgodnie z żądaniem zasądzenia tych kosztów zastępstwa procesowego (k. – 119).

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w punkcie II wyroku.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Sąd przejął na rachunek Skarbu Państwa nieuiszczone koszty sądowe w postaci opłaty sądowej od pozwu.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w punkcie III wyroku.

O nieuiszczonych kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 2 w zw. z art. 5 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Zgodnie z treścią art. 2 ust. 1 cytowanej ustawy, koszty sądowe obejmują opłaty i wydatki. Stosownie do ust 2 cytowanego przepisu. Do uiszczenia kosztów sądowych obowiązana jest strona, która wnosi do sądu pismo podlegające opłacie lub powodujące wydatki, chyba że ustawa stanowi inaczej.

Według treści art. 5 ust. 1 pkt 2 cytowanej ustawy, wydatki obejmują w szczególności zwrot kosztów podróży i noclegu oraz utraconych zarobków lub dochodów świadków.

Zgodnie z treścią art. 83 ust. 2 cytowanej ustawy, w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie sąd orzeka o poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatkach, stosując odpowiednio przepisy art. 113.

Stosownie do treści art. 113 ust. 1 cytowanej ustawy, kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża

przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

Zgodnie z wnioskiem powódki Sąd dopuścił dowód z zeznań świadka M. G.. Na rozprawie w dniu 28 lutego 2013 r. świadek wniósł o zwrot kosztów podróży (k. – 166). Postanowieniem Referendarza Sądowego z dnia 5 marca 2013 r. świadkowi ustalono i przyznano kwotę 358,59 zł tytułem zwrotu kosztów podróży w związku ze stawiennictwem na rozprawie (k. – 168).

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w punkcie IV wyroku.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powódki.